Múlt hónapban volt öt esztendeje, hogy nyolc [illegible] könnyeivel homlokán boldogságtól repeső szívvel állt
oltár előtt a szeretteinek a legbizalmasabb reménye örömének olvadó ~~édes~~ áldása kifejezése jutott a fűzött meg-
szentesítő Igé tanításában [illegible] ... [illegible] midőn átvonultak a halál folyón s megtelepül-
tök az Isten által rendelt országban, úgy biztonságban fogtok látni, biztonságban minden szellemi szemben
ami embert érzékeltet, vagy a rossz lélkületben [illegible] útján dúlhatja fel életünk nyugalmát. Rövid
öt esztendő boldogsága után elköltözött, kedves Margit, a végső határvonalhoz, hogy megpihenjél abban az isme-
len világban, amelyet Isten rendelt számodra, ahol a szeretet aggodalma nem veti többé árnyékát a be-
jó szíved derűjére. Akik ismertünk, megdöbbentünk érted; midőn érzett napjaidat fohászaival kísértük a fölöt-
ted lebegő vész elvonultáért; szorongó reménységgel kértük, hogy beteljesül oly sok öröme szívednek a várva-
várt kettős élet örömére fogott [illegible], s íme bűn volt minden remény, semminek bizonyult minden emberi
tudás, átvonultál a határvonalon, melyet oly közelbe rendelt számodra Isten, magaddal vitted fiacskádat
s hiába zokog utánad a szeretet édes anyád szívéből, hiába rítt le fájdalma könnyeivel gyászoló férjed,
hiába gyermekeid ölelő karjaidba a de árváid, hiába gyermek könnyeket érettetek testvéreid, tisztelőid,
így rendelte az Isten s a végzet tövisei által megsebzett lelkünk felgyógyulása még nem változhat-
ja a változhatatlant. Sajnálkozunk feletted a legtávolabb álló is, mindenki átérzi korai s [illegible]
szomorú körülmények közt elkövetkezett távozásod mérhetetlen fájdalmát, de részvevő szívvel
érezzük át a te szeretteidnek pótolhatatlan veszteségét is, tudjuk, mily fáradhatatlan, serény
gondozója voltál otthonodnak, mily odaadó figyelemmel igyekeztél a boldogság szentélyévé
avatni hajlékodat, mily gyöngéden [illegible] fejeden, gyermekeidre, anyádra, testvéreidre
szeretettel [illegible], tudjuk, hogy a te szelíd és szerény lényedben mennyi szívjóság egyesült,
s hogy a te csendes [illegible] mily kimeríthetetlen forrását képezhette volna gyermekeid felneve-
lése körül kifejlendő feladatod körében. S mindezen boldogságot feltartó reményt szétrombolt a sír
zöld [illegible] – a veszteség soha el nem múló fájdalmával fognak ~~por~~ poraidhoz zarándokolni sze-
retteid, kik kesergő szívvel intik feléd immár az utolsó búcsút.... Azok felett pedig, kik
téged szerettek, nem fognak felejteni soha, őrködjél édes anyád lelkével együtt, ki téged a
legjobban szeretett, s kérjétek az Istent, hogy bocsásson szívünkbe a megnyugvás enyhülését,
hogy mondhassuk: az Ur adta, az Ur vette el.

Hajdú Zoltánné

Nyustya 1918. X/3

MTA KÖNYVTÁR ÉS
INFORMÁCIÓS KÖZPONT

Vev/1/015

Nagynéném, édesanyám húga volt.
Két gyermekét nagyanyám nevelte fel. UI